

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: K. P.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, Bělá pod Bezdězem, PSČ 294 21, proti žalované: **Policii ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 27, PSČ 400 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2013, č. j. KRPU-284942-36/ČJ-2012-040022-ZZ,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 15. 2. 2013, č. j. KRPU-284942-36/ČJ-2012-040022-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), se žalobci prodlužuje doba zajištění stanovená rozhodnutím žalované ze dne 21. 12. 2012 pod č. j. KRPU-284942-12/ČJ-2012-040022-ZZ o 60 dnů.

V žalobě předně vznesl námitku periodicity soudního přezkumu. Ohledně ní žalobce uvedl, že z ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o lidských právech z roku 1950 (dále jen „Evropská úmluva“), je zřejmé, že každý zásah do osobní svobody musí být podroben soudní kontrole. Tato kontrola pak nejen musí proběhnout urychleně a v případě nezákonnosti zbavení svobody vést k propuštění cizince, ale zároveň musí být vykonávána s určitou periodicitou. Evropský soud v minulosti judikoval ve věci Chichkov v. Bulharsko, č. 38822/97, že ustanovení čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy představuje procesní záruku zejména proti pokračování takového zajištění, které ačkoliv bylo zpočátku nařízeno zákonným způsobem, se následně mohlo stát nezákonné a ztratit tak své opodstatnění. Požadavky týkající se rychlosti a pravidelnosti soudní kontroly v přiměřených intervalech mají především za cíl, aby nevyvstalo nebezpečí, že osoba zůstane zajištěna ještě

dlouho poté, co zbavení její svobody ztratilo jakékoliv opodstatnění. S tímto výkladem se pak dle žalobce ztotožnil i Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012 - 26, konstatoval, že: „Podle čl. 5 odst. 4 evropské úmluvy každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné. Záruka zakotvená v citovaném článku zahrnuje právo na pravidelný soudní přezkum důvodů pro trvání zbavení osobní svobody. Ten může být prováděn soudy automaticky, postačuje však umožnění cizinci iniciovat takový přezkum v rozumných intervalech (...). Jestliže jiné prostředky nápravy pravidelně trvají dva a více měsíců, aniž jsou k tomu důvody na straně samotných zajištěných cizinců (zejména jimi způsobené obstrukce), je třeba, aby správní orgány stanovovaly v rozhodnutích o zajištění takové lhůty pro trvání zajištění, aby byla v nejvýše zhruba měsíčních intervalech zajištěna možnost účinného soudního přezkumu důvodů takového zajištění. (...) V dané souvislosti je nutno vzít v úvahu, že cizinec je podle zákona o pobytu cizinců zajištěn z typově podstatně méně závažných důvodů než vazebně stíhaný obviněný v trestním řízení, takže je nezbytné, aby standard soudní ochrany jeho osobní svobody byl přinejmenším takový, jaký je ve vazebních věcech.“ Žalobce trvá na tom, že v jeho případě byla délka trvání zajištění prodloužena v rozporu se shora uvedenými závěry o 60 dnů, což ho ve svém důsledku zbavuje práva garantovaného čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy, a proto považuje žalobou napadené rozhodnutí za rozporné s citovaným ustanovením Evropské úmluvy. Ve vztahu k dotyčné námitce závěrem žalobce ještě uvedl, že dle jeho názoru není podstatné, že je oprávněn kdykoli podat návrh na zahájení řízení podle § 200o zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), neboť pro toto řízení není zákonem stanovena žádná lhůta, ve které by muselo být vydáno rozhodnutí, a samotný fakt, že soud o daném návrhu rozhoduje přednostně, bohužel nestačí, k tomu, aby bylo možno uvedený přezkum zajištění považovat za urychlený ve smyslu čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy. Konstatoval rovněž, že dle informací získaných Asociací pro právní otázky imigrace, o. s., je totiž průměrná délka řízení mezi 2 až 4 měsíci. Žalobce trvá na tom, že délka řízení kompatibilní s ustanovením čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy musí být počítána ve dnech a nikoli v týdnech či dokonce měsících.

Dále žalobce vznesl námitku nepřezkoumatelnosti doby trvání zajištění, a to s poukazem na ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce považuje výrok žalobou napadeného rozhodnutí za nepřezkoumatelný pro jeho zcela nedostatečné zdůvodnění. Žalovaná totiž k době prodloužení trvání zajištění neuvedla jedinou skutečnost týkající se konkrétních kroků, které k realizaci správního vyhoštění ještě musí provést, ani jakými úvahami se při stanovování doby zajištění řídila. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu, a to z rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79, přitom správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího výroku stanovujícího dobu trvání zajištění uvést: „...jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu.“ Dle žalobce dotyčný judikát rovněž zdůrazňuje, že: „[s]právní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoli paušálním odhadem.“ S ohledem na skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky, které na odůvodnění správního rozhodnutí klade ust. § 68 odst. 3 správního řádu, které konkretizuje citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu, je proto nutné toto rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné a tudíž nezákonné.

A konečně žalobce v předmětné žalobě vznesl i námitky ohledně překážky vycestování spočívající v žalobcově rodinném životě na území České republiky s odkazem na ust. § 142 odst. 1 ve spojení s ust. § 3 správního řádu. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, totiž platí, že: „*správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit, a jak již konstatoval první senát v citovaném rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, publikovaném pod č. 1850/2009 Sb. NSS, učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potencionálně možné*“. Tyto závěry dle žalobce přitom lze plně vztáhnout i na jeho případ. V průběhu řízení o zajištění a řízení o správním vyhoštění totiž uvedl, že v České republice má dceru, občanku České republiky. Žalovaná sice možný zásah do jeho rodinného života posoudila, avšak nesprávně, jelikož není pravdou, že by na žalobce nebylo možné nahlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie, resp. České republiky. Podle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti. Žalobou napadené rozhodnutí přitom nijak nezpochybňuje, že žalobce je otcem Julie Paškevyčové, nar. 5. 4. 2003, tedy dítěte mladšího 21 let, vedle toho nebylo zpochybněno, že svoji dceru žalobce finančně podporuje a že vůči ní plní své vyživovací povinnosti. Dle žalobce je sice pravdou, že před svým zajištěním s dcerou a její matkou nepobýval ve společné domácnosti, ovšem to bylo dáno tím, že pracoval na různých místech, a proto nemohl společnou domácnost sdílet. Navíc tento stav byl jen dočasný a na intenzitu vztahu mezi žalobcem a jeho dcerou neměl vliv. Žalobce má za to, že pokud někdo odejde na časově omezený úsek za prací, není možné, aby tímto ztratil postavení rodinného příslušníka. Trvá na tom, že citové a finanční spojení s jeho dcerou zůstalo po celou dobu zachováno. Závěrem žalobce uvedl, že při hodnocení, zda správní vyhoštění lze vydat s ohledem na znění ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a tedy, zda vyhoštění je vůbec realizovatelné, se žalovaná zabývala pouze otázkou zásahu do rodinného a soukromého života, ačkoliv výraz rodinný život je z hlediska svého obsahu širší a zahrnuje i situace, kdy cizinec sice není rodinným příslušníkem občana České republiky, avšak pojí ho s tímto občanem intenzivní citové či jiné pouto, jako je tomu v případě žalobce. Na podporu svého tvrzení o intenzivním vztahu se svojí dcerou pak žalobce soudu navrhl, aby byl proveden výslech matky jeho dcery, a to p. G. K..

Žalovaná ve svém obsáhlém písemném vyjádření k žalobě navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, když při rozhodování o prodloužení zajištění žalobce bylo postupováno zcela v souladu s platnými právními předpisy a byly respektovány rozsudky Nejvyššího správního soudu i Krajského soudu v Ústí nad Labem.

K námitce peridiocity soudního přezkumu žalovaná uvedla, že žalobce řádně poučila o možnostech podání žalob jak ke krajskému soudu v rámci správního soudnictví, tak i k příslušnému okresnímu soudu podle § 200o o. s. ř. V této souvislosti žalovaná zdůraznila, že řízení před okresním soudem je vázáno lhůtami stanovenými v § 200q o. s. ř., kde je stanoveno, že policie je povinna doložit spis a vyjádření neprodleně, je-li návrh podán prostřednictvím policie pak do 24 hodin; dále lhůtami v ust. § 200u o. s. ř., kde je uvedeno, že soud je povinen návrh projednat přednostně a s největším urychlením. Žalovaná podotýká, že řízení podle § 200o a násl. o. s. ř. se již v minulosti účastnila a nesouhlasí se žalobcem, že by tato řízení byla vedena 2 až 4 měsíce. Naopak se jednalo o řízení trvající maximálně 2 týdny.

Dle žalované je právo na soudní kontrolu při omezení svobody jednoznačně zachováno a žalobce má zcela ve své moci tuto kontrolu iniciovat. Žalobce však svého práva až do podání této žaloby nevyužil a žádný návrh na propuštění na svobodu nepodal, ačkoli byl řádně poučen a jak vyplývá z podané žaloby, jsou mu známy možnosti soudního přezkumu o zajištění i rozhodnutí o prodloužení zajištění.

K námitce nepřezkoumatelnosti doby trvání zajištění žalovaná uvedla, že prodloužení doby zajištění o 60 dnů se jeví jako přiměřené a v souladu se zákonem. Žalovaná totiž ihned po zajištění žalobce požádala Ředitelství služby cizinecké policie o zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění, zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. Žalovaná na základě svých zkušeností odhadla, že uvedené úkony by mohly být učiněny a vyřízeny již v době původní doby zajištění, tj. v 60 dnech od prvotního omezení osobní svobody žalobce. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce účelově požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu formou azylu, tak se nepodařilo v prvotní době zajištění zajistit všechny potřebné náležitosti k realizaci správního vyhoštění včetně vydání náhradního cestovního dokladu. Vzhledem k tomu, že o žádosti o mezinárodní ochranu formou azylu nebylo do dne vydání předmětného rozhodnutí rozhodnuto, přistoupila žalovaná k prodloužení doby zajištění o dalších 60 dnů. Žalovaná trvá na tom, že realizace správního vyhoštění byla ze strany žalobce oddálena účelovým prohlášením žádosti o mezinárodní ochranu. Ze strany žalobce se totiž jedná již o čtvrtou žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky. První žádost podal žalobce dne 3. 10. 2001, kdy dne 21. 8. 2002 nabylo právní moci rozhodnutí, jímž nebyl azyl žalobci udělen, přičemž žalobcův opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí byl dne 23. 5. 2003 odmítnut vrchním soudem. Druhou žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce dne 14. 11. 2005, která byla dne 8. 12. 2005 zamítnuta jako zjevně nedůvodná, přičemž proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu ke krajskému soudu, jež byla dne 27. 3. 2006 rozhodnutím soudu zamítnuta, s tím, že následná kasační stížnost vůči tomuto soudnímu rozhodnutí byla dne 16. 2. 2007 odmítnuta pro nepřijatelnost. Třetí žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal dne 3. 2. 2009 a řízení o ní bylo dne 17. 2. 2009 zastaveno, když se jednalo o nepřipustnou žádost. Žalobce sice proti zastavení řízení podal žalobu ke krajskému soudu, ovšem řízení o této žalobě bylo dne 29. 5. 2009 zastaveno. Z výše uvedeného je dle žalované zcela zřejmé, že ze strany žalobce podání již čtvrté žádosti o mezinárodní ochranu představuje účelové jednání vedené úmyslem vyhnout se realizaci správního vyhoštění. Přitom je zcela pravděpodobné, a to na základě obdobných rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany, že v případě žalobce bude řízení o žádosti o mezinárodní ochranu zastaveno, neboť se jedná o nepřipustnou žádost. V takovém případě by realizace správního vyhoštění ve lhůtě pro zajištění byla reálná. Doba trvání zajištění přitom byla stanovena tak, aby trvala co nejkratší dobu.

A k námitkám ohledně překážky vycestování spočívající v žalobcově rodinném životě na území České republiky žalovaná uvedla, že při rozhodování prodloužení doby o zajištění postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců a důvod pro prodloužení zajištění žalobce zde byl. Žalobce je totiž prokazatelně starší 15 let, o správním vyhoštění žalobce již bylo pravomocně rozhodnuto, u žalobce nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, žalobce nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a je evidován v informačním systému smluvních států jako osoba, která má platný zákaz vstupu pro území členských států Evropské unie, přičemž všechny tyto skutečnosti ještě podrobně rozvedla.

Dále žalovaná uvedla, že žalobce na území České republiky opakovaně porušoval právní předpisy, a to nejen v oblasti pobytu cizinců, ale i v oblasti trestněprávní. Žalované je samozřejmě známo to, že žalobce má na území České republiky dceru, která je občankou České republiky. Otázkou, zda žalobce je či není rodinným příslušníkem občana Evropské

unie ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu cizinců se správní orgán podrobně zabýval již v řízení o správním vyhoštění, a to i v rámci odvolacího řízení, a dále v neposlední řadě se touto otázkou velice podrobně zabýval i Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 29. 1. 2010, č. j. 10 Ca 280/2009 – 39, kterým byla zamítnuta žalobcova žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále byla otázka dopadu do rodinného života cizince podrobně zkoumána při jednání před Krajským soudem v Ústí nad Labem dne 28. 1. 2013, kdy byla projednávána žaloba proti rozhodnutí o zajištění žalobce. Z tohoto rozsudku ze dne 28. 1. 2013, č. j. 78 A 1/2013 – 33, vyplývá, že „...v daném případě soud s ohledem na žalobcova tvrzení, vyjádření žalované a obsah správního spisu, který byl soudu předložen žalovanou, vycházel z nesporné skutečnosti, že nezletilá dcera J. žije se svojí matkou – p. G. K.. Sám žalobce přitom ve správním řízení hned 2x hovořil o p. K. jako o své bývalé družce, přičemž ve správním řízení shodně jako v žalobě uvedl, že před svým zajištěním s dcerou ve společné domácnosti nežil, když dceru chodil pouze navštěvovat. Skutečnost, že žalobce nežil v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí se svojí dcerou ve společné domácnosti, pak potvrdila v rámci své svědecké výpovědi v řízení před soudem i p. K., když ta vedení společné domácnosti se žalobcem (bez ohledu na věrohodnost její svědecké výpovědi) výslovně potvrdila jen do října 2012 a nikoliv i v listopadu a zejména pak prosinci 2012, kdy byl žalobce zajištěn. Této skutečnosti pak koresponduje i fakt, že žalobce při podání vysvětlení dne 21. 12. 2012 žalované na její otázku, kde se v současné době hodlá zdržovat a přebírat poštu, uvedl, že adresu pobytu nemá, když pobývá různě „na černo“, a proto ji nemůže sdělit, s tím, že poštu si bude přebírat u své bývalé družky, jejíž adresu ovšem neví, neboť je to dva týdny, co se přestěhovala. Vedle toho žalobce při podání vysvětlení dne 21. 12. 2012 žalované sdělil, že žádný majetek ani společenské vazby na území České republiky nemá, a na otázku, zda je mu známa nějaká překážka, proč by nemohl vycestovat do svého domovského státu, tj. na Ukrajinu, jen uvedl, že mu není známa žádná překážka k vycestování, a tedy nikterak nepoukázal na nějaké své rodinné vazby na území České republiky včetně své dcery Julie s její matkou p. K.. V daném případě soudu nevznikly pochybnosti o tom, že by ve smyslu názoru obsaženém v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, žalovaná náležitě nezjišťovala, jaké poměry panovaly k datu 21. 12. 2012 mezi žalobcem a nezletilou dcerou J. a její matkou p. K.. Tyto poměry se přitom pokud se jedná o společné soužití v domácnosti žalobce s nezletilou dcerou a její matkou p. K. zásadně nezměnily oproti stavu v roce 2009, kdy se žalobcem bylo vedeno správní řízení o jeho vyhoštění, neboť žalobce před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí o zajištění žalobce a i v době jeho vydání společnou domácnost se svojí dcerou J. a její matkou p. K. rovněž nesdílel. Po zhodnocení skutkových okolností případu se soud shoduje se žalovanou, že realizací správního vyhoštění z území České republiky a vyhoštěním žalobce do země původu nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého života.“

V návaznosti na právě uvedené žalovaná dodala, že pokud by byl vztah mezi žalobce, jeho dcerou J. a její matkou p. K. natolik intenzivní, zcela jistě by ze strany dcery a její matky došlo k návštěvám žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Dle telefonického sdělení pracovníků uvedeného zařízení za celou dobu pobytu byl žalobce v tomto zařízení navštíven p. K. pouze 1x, a to dne 16. 1. 2013.

Vzhledem k popsané intenzitě rodinného života žalobce na území České republiky a k jeho opakovanému porušování právních předpisů, které dokonce dosáhlo roviny práva trestního, je nesporné, že v posuzovaném případě je ochrana pořádku a zájem na předcházení zločinnosti významnější hodnotou než zájem na zachování žalobcova rodinného a soukromého života, který se realizuje jen v omezené míře. Proto je vyhoštění žalobce přiměřené všem okolnostem posuzovaného případu, zákonné i souladné s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná je přesvědčena, že realizací správního vyhoštění

z území České republiky a vyhoštěním žalobce do země původu nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého života. Pokud by žalobce měl takový zájem na budování vztahu se svojí dcerou, zcela jistě by učinil nějaké kroky k legalizaci svého pobytu na území České republiky (např. ve smyslu ust. § 122 zákona o pobytu cizinců), což ovšem po celou dobu svého pobytu neučinil. Navíc v minulosti nevyužil ani všech jemu možných opravných prostředků, a to jak proti rozhodnutí o správním vyhoštění, tak ani v rámci trestního řízení, které proti němu probíhalo, a ani jednou se nepokusil obstarat platný cestovní doklad, když „to neřešil“. Je ve veřejném zájmu, aby na území České republiky a potažmo celé Evropské unie se zdržovali pouze cizinci, kteří respektují právní řád České republiky resp. Evropské unie, jako své hostitelské země. Žalobce pobýváním na území České republiky bez oprávnění k pobytu a platného cestovního dokladu, nerespektování a neplnění povinností vyplývajících z rozhodnutí o správním vyhoštění, ale i z rozsudků soudů, prokazuje svoji neúctu k právnímu řádu České republiky, zvláště za situace, kdy není ochoten se podrobit správnímu opatření. Žalobce tak vědomě neučinil a nyní musí za své pohrdání právními předpisy České republiky za zachování zákonných podmínek strpět zajištění za účelem správního vyhoštění. Přitom svým účelovým jednáním se snaží co nejvíce oddálit realizaci správního vyhoštění podáváním opakované účelové žádosti o mezinárodní ochranu, neboť v daném případě neexistoval žádný objektivní důvod k podání žádosti o azyl. Svým počínáním se sám žalobce dostal do situace, kdy realizaci správního vyhoštění pouze oddaluje a nikoliv znemožňuje. Žalovaná je přesvědčena, že realizace správního vyhoštění žalobce je více než potencionálně možná. Proto žalovaná zcela v souladu s veřejným zájmem prodloužila zajištění žalobce a trvá na realizaci jeho správního vyhoštění.

Při jednání před soudem dne 20. 3. 2013 žalobce setrval na svých žalobních tvrzeních. Zdůraznil přitom, že rozhodnutím o prodloužení jeho zajištění o dalších 60 dnů došlo k výraznému zásahu do jeho práv, když tím utrpěl zásah do svého soukromého života a do života jeho dcery. Nechápe, proč žalovaná neuznává jeho rodinný vztah k dceři J. a její matce G. K.. Není pravdou, že by paní K. nepřispíval na obživu. Společně činili nákupy, vybavení domácnosti elektrickými spotřebiči a v průběhu let si postupně pořídili i 4 auta. Dále žalobce uvedl, že na území České republiky v poslední době nespáchal žádný trestný čin, neporušil veřejný pořádek a nikoho neohrozil. Dále uvedl, že v současné době má zajištěno bydlení u p. K. v „X“. Závěrem žalobce dodal, že vždy přispíval na živobytí p. K. a dětí. Toliko po dobu svého zajištění v Bálkové a v Poštorné nebyl schopen finančně podporovat p. K.. Dále doplnil, že až získá průkaz azylanta, hodlá si sehnat brigádu, aby opět mohl finančně podporovat p. K.. Vedle toho žalobce uvedl, že jeho čtvrtá žádost byla podána ze zcela jiných důvodů, a proto žalovaná nemůže předjímat, jak tato žádost bude vyřízena. Dále uvedl, že azylanti mají nárok na odpracování až 90 hodin za měsíc. Také zdůraznil, že jeho družka p. K. již delší dobu trpí bolestí zad, přičemž si z finančních důvodů nemůže dovolit být v pracovní neschopnosti, když díky zajištění žalobce toliko ona zajišťuje živobytí sobě a dcery J. a syna M., přičemž dosahuje výdělku jen cca 8.000,-Kč měsíčně. Z důvodu finančních noulze proto byla p. K. schopna žalobce navštívit v zařízení pro zajištění cizinců pouze jednou, když prostě na častější kontakt nemá peníze. Jediným důvodem proč žalobce setrvává a hodlá setrvat na území České republiky, je skutečnost, že zde má dceru J. s p. K.. Trvá na tom, že by měl být ze zajištění okamžitě propuštěn, když zdravotní stav jeho družky je špatný, takže výhledově nelze očekávat, že bude nadále schopna zajišťovat obživu pro sebe a děti. K dotazu soudu, zda žalobce podával návrh na propuštění ze zajištění ve smyslu ust. § 200o o. s. ř. k okresnímu občanskoprávnímu soudu, žalobce uvedl, že neví. Při ústním jednání pak žalobce navrhl, aby ve věci byl proveden svědecký výslech jeho družky p. G. K..

Při tomtéž jednání před soudem pověřená pracovnice žalované odkázala na obsah vyjádření žalované k žalobě a navrhovala zamítnutí žaloby. Důvodem rozhodnutí

o prodloužení zajištění žalobce byla skutečnost, že žalobce účelově podal již čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Účelovost dovozuje z faktu, že na základě první žádosti žalobci nebyl udělen azyl, druhá žádost byla zamítnuta pro nedůvodnost, o třetí žádost bylo řízení zastaveno pro nepřipustnost, a proto očekává podobný průběh i ve vztahu k této čtvrté žádosti. Vedle toho zdůraznila, že žalobcův rodinný život byl vždy náležitě zkoumán, a to již při rozhodování o vyhoštění a při rozhodování o zajištění. Trvá na tom, že na žalobce nelze pohlížet jako na rodinného příslušníka ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu cizinců. Dále trvá na tom, že žalobce v minulosti páchal trestnou činnost a porušoval právní předpisy České republiky. Vedle toho podotkla, že žalobce, jakožto žadatel o udělení mezinárodní ochrany, po dobu jednoho roku nesmí na území České republiky pracovat, a proto v tomto směru žalobce nemůže argumentovat. Dále dodala, že žalobce po dobu deseti let neučinil naprosto žádné kroky k legalizaci svého pobytu na území České republiky, a to např. i zrušením rozhodnutí o jeho vyhoštění. Úkolem žalované je chránit zájmy České republiky, kdy v zájmu státu je, aby na jeho území pobývali výhradně cizinci s legálním pobytem. Dle žalované žádný návrh ve smyslu ust. § 200o o. s. ř. žalobce nepodával, když žalovaná nebyla nikdy vyzvána k předložení správního spisu a poskytnutí stanoviska, kdy u těchto úkonů jsou stanoveny značně krátké procesní lhůty v řádu hodin.

V rámci téhož jednání před soudem nebylo přikročeno ve smyslu ust. § 52 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ze strany soudu k provedení dokazování svědeckým výslechem p. K., jak navrhoval žalobce, a namísto toho byla soudem konstatována svědecká výpověď p. K., kterou soudu poskytla dne 28. 1. 2013 v řízení vedeném pod sp. zn. 78 A 1/2013 ve věci rozhodnutí žalované o zajištění žalobce.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třiceti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném ústním jednání dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je z pohledu všech tří uplatněných žalobních námitek naprosto nedůvodná.

K námitce týkající se periodicity soudního přezkumu a nedostatečnosti ochrany žalobce v důsledku průtahů v případě řízení dle § 200o o. s. ř. soud uvádí následující. Žalobce tuto námitku de facto neopírá o žádnou relevantní vnitrostátní právní úpravu, přičemž celý tento žalobní bod je založen na odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012 - 26. Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že citace tohoto rozsudku, kterou učinil žalobce ve své žalobě je nepřesná. Věta v citaci, která je výše v rekapitulaci žaloby podtržena (a byla podtržena i v samotné žalobě) se v předmětném rozsudku na místě, kde by dle předmětné citace měla být situována, vůbec nenachází. Citace použitá žalobcem pak v důsledku vytržení z kontextu celého rozsudku posouvá nepřijatelným způsobem obsah závěru, ke kterému Nejvyšší správní soud v předmětném rozhodnutí dospěl.

Předmětem kasační stížnosti, na základě které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26, rozhodoval, byla námitka, že se Městský soud v Praze soud řádně nezabýval otázkou neúčinnosti soudní ochrany v případě řízení o propuštění

cizince ze zajištění podle o. s. ř. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že pokud soud ve správním soudnictví přezkoumává rozhodnutí o zajištění cizince, je povinen se k žalobní námitce zabývat neúčinností prostředků upravených v ust. § 200o až § 200u o. s. ř., a to za předpokladu, že je tato námitka podložena relevantními informacemi o běžné délce těchto soudních řízení. Dále je v citovaném rozsudku výslovně uvedeno: „*Je tedy na městském soudu, aby v dalším řízení zjistil, jaká je dosavadní soudní praxe na soudech, které ve věcech cizinců rozhodují, resp. rozhodovaly podle ust. § 200o až § 200u o. s. ř. (v současné době pouze Okresní soud v Mladé Boleslavi; dříve také Okresní soud v Břeclavi). Je nutné odlišit soudní praxi, kdy rozhodování trvá déle v ojedinělých případech, nebo kdy je délka soudního řízení ovlivněna např. obstrukcemi zajištěných cizinců, od soudní praxe, kdy pravidelně takové řízení trvá dva a více měsíců. Pokud by se jednalo o ojedinělé případy, není důvodu o účinnosti řízení podle ust. § 200o až § 200u o. s. ř. z hledisek čl. 5 odst. 4 evropské úmluvy pochybovat. Naopak, pokud by se jednalo o převažující praxi, bude na místě, aby správní orgány dobu zajištění stanovovaly tak, aby byla v nejvýše zhruba měsíčních intervalech zajištěna možnost účinného soudního přezkumu, zda jsou splněny podmínky pro trvání zajištění. Tím, že doba bude stanovena takto krátce, budou správní orgány rozhodující ve věcech omezení osobní svobody cizince, a případně soudy v rámci soudního přezkumu, přinuceny se zhruba v měsíčních intervalech zkoumat, podobně jako ve vazebních věcech v trestním řízení, splnění podmínek pro trvání zajištění.*“

Z výše uvedené citace jednoznačně vyplývá, že Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku nedospěl ke kategorickému závěru, že délka prodloužení zajištění může trvat maximálně 30 dní bez dalšího, jak se snažil v žalobě dovodit žalobce, ale naopak z ní vyplývá, že třicetidenní délku prodloužení zajištění by považoval Nejvyšší správní soud za maximální v případě zjištění zcela konkrétních skutečností, jejichž ověření v daném rozsudku uložil Městskému soudu v Praze.

V daném konkrétním případě musí soud zdůraznit, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce se nikdy nepokusil využít možnosti soudního přezkumu oprávněnosti trvání jeho zajištění za účelem správního vyhoštění postupem dle § 200o a násl. o. s. ř. Rovněž žalobce v daném konkrétním případě nesplnil základní podmínku k tomu, aby zdejší soud mohl přistoupit k přezkumu účinnosti prostředků upravených v § 200o a násl. o. s. ř., stanovenou ve výše citovaném rozsudku Nejvyšším správním soudem spočívající v předložení relevantních informací o běžné délce těchto soudních řízení. Žalobce bez dalšího v žalobě pouze uvedl údaj převzatý z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. V daném případě šlo o údaj získaný Asociací pro právní otázky migrace, o. s., k řízení před Městským soudem v Praze, který v předmětné věci rozhodoval v dubnu 2012. Tento údaj byl tedy získán přibližně rok před rozhodováním soudu v této konkrétní věci. Takový údaj nelze považovat za relevantní informaci ve smyslu výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, která by mohla založit důvodnost přezkumu účinnosti prostředků upravených v § 200o až § 200u o. s. ř. Nelze za relevantní informaci považovat rok starý údaj v případě, že se týká řízení, která mají být rozhodována v řádech dnů či týdnů. Navíc musí soud zdůraznit, že ani tato samotná informace Asociace pro právní otázky migrace, o. s., nebyla v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu shledána jako dostatečná, pro zpochybnění funkčnosti přezkumu trvání zajištění postupem dle § 200o a násl. o. s. ř., ale bylo uloženo Městskému soudu, aby si dále ověřil skutečný stav věci. V této souvislosti nelze rovněž nezmínit, že žalobce v rámci ústního jednání před soudem, které se uskutečnilo dne 20. 3. 2013, k dotazu soudu, zda podával návrh na propuštění ze zajištění ve smyslu ust. § 200o o. s. ř. k okresnímu občanskoprávnímu soudu, uvedl, že neví, přičemž žalovaná soudu sdělila, že žádný návrh ve smyslu ust. § 200o o. s. ř. žalobce nepodával.

Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že v daném případě je tato žalobcová námitka založena na nesprávné interpretaci rozsudku Nejvyššího správního soudu a není ani nijak fakticky podložena. Dle soudu se jedná o zcela účelovou argumentaci, přičemž s ohledem na výše uvedené skutečnosti soud shledal tuto námitku jako zcela nedůvodnou.

Dále se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění doby trvání zajištění. Rovněž tuto námitku soud neshledal jakkoliv opodstatněnou. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a to na str. 4 až 6, dle názoru soudu jsou zřetelně obsaženy úvahy, které vedly žalovanou k vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění a proč toto prodloužení činí právě 60 dnů. Žalovaná v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v tomto směru mj. uvedla, že prodloužení o 60 dnů představuje v případě žalobce celkem 120 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 20. 12. 2012 v 22.15 hod. K prodloužení došlo z důvodu, že žalobce byl zajištěn, neboť je nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, když žalobce nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, s tím, že žalobce je evidován v informačním systému smluvních států a žalobcovo podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany sice není důvodem pro ukončení zajištění, avšak po dobu řízení o mezinárodní ochraně není výkon správního vyhoštění vykonatelný s tím, že ve stanovené době by mohlo být o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal dne 22. 12. 2012, rozhodnuto. K tomu žalovaná v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ještě mj. dodala, že prohlášením o mezinárodní ochraně, které žalobce učinil až v zařízení pro zajištění cizinců, se žalobce snaží ztížit nebo zmařit jeho vyhoštění z území České republiky, když toto prohlášení o mezinárodní ochraně žalobce mohl učinit již v době, kdy pobýval na území České republiky neoprávněně. Z právě uvedeného je zřejmé, že žalovaná prodloužení žalobcová zajištění právě o 60 dnů odůvodnila tím, že žalobce po svém zajištění učinil prohlášení o mezinárodní ochraně, v důsledku čehož nelze zrealizovat žalobcovo vyhoštění, s tím, že žalovaná očekává, že v těchto 60 dnech s ohledem na datum zajištění žalobce a jím učiněného prohlášení o mezinárodní ochraně by mělo být o žalobcově žádosti o mezinárodní ochraně rozhodnuto. Žalovaná se tedy v žalobou napadeném rozhodnutí v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79, náležitě zabývala tím, proč je nezbytné přikročit k rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobce a proč to má být právě 60 dnů, a proto toto rozhodnutí soud nevyhodnotil jako nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění. Úvahy žalobkyně přitom soud vyhodnotil jako podložené skutkovými okolnostmi daného případu a stávající právní úpravou. Pro úplnost soud výslovně poznamenává, že žalovaná správně dovodila, že pokud cizinec podá v době zajištění za účelem vyhoštění žádost o mezinárodní ochranu, nepředstavuje to automatický důvod pro ukončení zajištění. Až do konečného rozhodnutí Soudního dvoru Evropské unie v této problematice je dle názoru soudu možno vycházet z návrhu generálního advokáta, ze kterého vyplývá, že v případě obstrukčního charakteru žádosti o mezinárodní ochranu je možno ponechat cizince v zajištění za účelem správního vyhoštění, ovšem je nutno respektovat maximální délku zajištění. Zároveň je nutno v případě rozhodování o prodloužení zajištění se jednoznačně vypořádat s otázkou reálnosti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany v době zajištění cizince, čemuž žalovaná dostála. V takovém případě jako určité vodítko dle názoru soudu mohou sloužit zákonem stanovené stanoveny lhůty pro rozhodování ve věcech mezinárodní ochrany ze strany správních orgánů popř. i soudů.

Rovněž tak žalobcovu třetí námitku a tedy poslední námitku ohledně překážky vycestování spočívající v žalobcově rodinném životě na území České republiky soud vyhodnotil jako nedůvodnou. Touto námitkou se přitom soud zevrubně zabýval ve svém rozsudku ze dne 28. 1. 2013, č. j. 78 A 1/2013 – 33, které bylo vedeno o žalobcově žalobě vůči rozhodnutí žalované o zajištění žalobce ze dne 21. 12. 2012. S ohledem na minimální

časový odstup předmětného soudního řízení ve věci prodloužení zajištění žalobce od předchozího soudního řízení ve věci vlastního zajištění žalobce, které bylo završeno rozsudkem ze dne 28. 1. 2013 a skutkový stav daného případu z hlediska žalobcova rodinného a soukromého života, který byl prověřen při ústním jednání před soudem dne 20. 3. 2013 a který je stále neměnný, když žalobce se nadále nepřetržitě nachází v zařízení pro zajištění cizinců, takže v mezidobí z povahy věci k případnému obnovení společné domácnosti s p. G. K. nemohlo dojít, soud neshledal jediný důvod, proč by se měl odchýlit od závěrů, které soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 28. 1. 2013 ve vztahu k této námitce, a to obzvláště za situace, kdy tato námitka byla v obou soudních řízeních vznesena v takřka identickém znění. Z tohoto důvodu soud ve smyslu ust. § 52 s. ř. s. nepřikročil k provedení dokazování svědeckým výslechem p. K., jak navrhoval žalobce, když soud uvážil, že postačuje ve věci konstatovat svědeckou výpověď p. K., kterou soudu poskytla dne 28. 1. 2013 v řízení vedeném pod sp. zn. 78 A 1/2013 ve věci rozhodnutí žalované o zajištění žalobce.

Ve vztahu k námitce ohledně překážky vycestování spočívající v žalobcově rodinném životě na území České republiky soud tedy uvádí, že podle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kteřého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti.

V předmětné věci ze strany žalované nebylo nijak zpochybňováno to, že žalobce je otcem J. P., nar. „X“, tedy dítěte mladšího 21 let. Dále ze strany žalované nebyla v žalobou napadeném rozhodnutí zpochybněna skutečnost, že žalobce svoji dceru finančně podporuje a plní si vůči ní svoji vyživovací povinnost. Tuto skutečnost ostatně potvrdila ve své svědecké výpovědi ze dne 28. 1. 2013 v rámci soudního řízení vedeného pod sp. zn. 78 A 1/2013 i sama p. K.. Soud tak vycházel ze skutečnosti, že žalobce se jistým způsobem podílí na výživě své dcery J.

Pro zodpovězení otázky, zda na žalobce v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí bylo možné nahlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie, resp. České republiky ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, má ovšem klíčový význam skutečnost, zda žalobce vedle hrazení výživného na svoji dceru J. současně s ní žije ve společné domácnosti. V daném případě soud s ohledem na žalobcova tvrzení, vyjádření žalované a obsah správního spisu, který byl soudem předložen žalovanou, vycházel z nesporné skutečnosti, že nezletilá dcera J. žije se svojí matkou – tedy p. G. K.. Sám žalobce přitom ve správním řízení ve věci jeho zajištění 2x hovořil o p. K. jako o své bývalé družce, přičemž ve správním řízení ve věci jeho zajištění shodně jako v žalobě proti rozhodnutí o jeho zajištění ze dne 21. 12. 2012 výslovně uvedl, že před svým zajištěním s dcerou ve společné domácnosti nežil, když dceru pouze chodil navštěvovat. Skutečnost, že žalobce nežil v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí se svojí dcerou ve společné domácnosti, pak potvrdila v rámci své svědecké výpovědi v řízení před soudem pod sp. zn. 78 a 1/2013 i p. K., když ta vedení společné domácnosti se žalobcem (bez ohledu na věrohodnost její svědecké výpovědi) výslovně potvrdila jen do října 2012 a nikoliv i v listopadu a zejména pak prosinci 2012, kdy byl žalobce žalovanou zajištěn. Této skutečnosti pak koresponduje i fakt, že žalobce při podání vysvětlení dne 21. 12. 2012, než bylo rozhodnuto o žalobcově zajištění, žalované na její otázku, kde se v současné době hodlá zdržovat a přebírat poštu, uvedl, že adresu pobytu nemá, když pobývá různě „na černo“, a proto ji nemůže sdělit, s tím, že poštu si bude přebírat u své bývalé družky, jejíž adresu ovšem neví, neboť je to dva týdny, co se přestěhovala. Vedle toho žalobce při podání dotyčného vysvětlení dne 21. 12. 2012 žalované sdělil, že žádný majetek ani společenské vazby na území České republiky nemá, a na otázku, zda je mu známa nějaká překážka, proč by nemohl vycestovat do svého domovského státu, tj. na Ukrajinu, jen

uvedl, že mu není známa žádná překážka k vycestování, a tedy nikterak nepoukázal na nějaké své rodinné vazby na území České republiky včetně své dcery J. s její matkou p. K..

V daném případě soudu nevznikly pochybnosti o tom, že by ve smyslu názoru obsaženém v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, žalovaná náležitě nezjišťovala, jaké poměry panovaly nejen k datu 21. 12. 2012, kdy byl žalobce zajištěn, nýbrž i k datu 15. 3. 2013, kdy bylo rozhodnuto o prodloužení žalobcova zajištění, mezi žalobcem a nezletilou dcerou J. a její matkou p. K., jak vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Tyto poměry se přitom pokud se jedná o společné soužití v domácnosti žalobce s nezletilou dcerou a její matkou p. K. zásadně nezměnily oproti stavu v roce 2009, kdy se žalobcem bylo vedeno správní řízení o jeho vyhoštění, neboť žalobce před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce a i v době jeho vydání společnou domácnost se svojí dcerou J. a její matkou p. K. rovněž nesdílel, přičemž stejný skutkový stav panoval i před vydáním rozhodnutí o zajištění žalobce a i v době jeho vydání dne 21. 12. 2013.

Po zhodnocení skutkových okolností případu se soud shoduje se žalovanou, že realizací správního vyhoštění z území České republiky a vyhoštěním žalobce do země původu nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho rodinného a soukromého života. Proto žalovaná nepochybila, pokud vydala žalobou napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce za účelem jeho vyhoštění na dobu 60 dnů, když zájem na zamezení nelegální migrace zcela legitimně převýšil nad údajným zájmem žalobce na rodinném a soukromém životě žalobce na území České republiky.

Již žalovaná v řízení ve věci zajištění žalobce trefně zmínila, že žalobce nemůže ospravedlnovat svoji nepřítomnost v soužití s p. K. svými pracovními povinnostmi, když na území České republiky pobývá nelegálně a tudíž nemá ani oprávnění zde pracovat. V případě žalobce nelze přehlédnout, že žalobce se vůbec nesnažil svůj pobyt legalizovat na území České republiky. Žalobci přitom nic nebránilo v tom, aby se pokusil učinit nějaké kroky k legalizaci svého pobytu na území České republiky (např. ve smyslu ust. § 122 zákona o pobytu cizinců), což po celou dobu svého pobytu neučinil, přičemž vedle toho se ani jednou se nepokusil obstarat platný cestovní doklad, když dle svých slov „to neřešil“. Dosavadní žalobcovo počínání před jeho zajištěním nenasvědčovalo ani tomu, že by se snažil najít si legální bydlení, aby nepobýval různě „na černo“ a aby tedy mohl realizovat své společné soužití se svojí dcerou J.. Soud proto uzavírá, že jako účelové vyhodnotil žalobcovo tvrzení o tom, že má opravdový zájem na budování vztahu se svojí dcerou, když jeho dosavadní počínání před uskutečněným správním řízením i v rámci něho tomu vůbec nenasvědčuje.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud tedy k závěru, že žaloba z pohledu všech tří uplatněných žalobních námitek není jakkoliv důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec její úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly, přičemž ta je ani nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 20. března 2013

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová